

VERONIKA
FORGÁČOVÁ

POTOMKOVIA

ZAHLENÁ TVÁR

Veronika Forgáčová

POTOMKOVIA

Zahalená tvár

Text © Veronika Forgáčová

Slovak edition © Veronika Forgáčová

Venlo 2021

ISBN 978-80-570-2686-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve pomocou súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez písomného súhlasu vydavateľa.

Venované tým, ktorí pri mne stáli.

Kapitola 1

„Ty už nič nehovor, ty už rob!“ zavrčala a zložila.

Toto jej robil už tri mesiace. Zakaždým, keď prišiel neskoro, zakaždým, keď sa venoval radšej kamarátom ako jej, zakaždým, keď ju nejako sklamal, sľuboval jej, že sa zmení, že sa nad sebou zamyslí, že všetko bude iné. Ale stále ostalo len pri sľuboch a Via toho už mala dosť.

A v jednom kuse jej kradol peniaze! Keď na to prvýkrát prišla, myslela si, že ju porazí! Najprv si vymýšľal, na čo ich potreboval, potom si vymýšľal, prečo si ich od nej normálne nepožičal a potom si vymýšľal ďalej. Via rozhodne nebola typ človeka, ktorý sa nechá využívať a ktorého je možné tak ľahko oklamať. V živote by sa nenechala využívať. Ale na druhý deň sa jej peniaze objavili späť na účte.

Nechala to tak.

S ospravedlňovaním neprestával ani po vrátení, bolo jej to trochu čudné, ale asi sa fakt hanbil, tak to neriešila. Potom jej vzal peniaze zas... na pár dní zmizol... strašne sa pohádali a potom sa udobrili... Tak to bolo stále dookola. Ale milovala ho. Ani Boh nevie prečo vlastne, ale milovala ho... Šľak aby to trafil!

Vstala, prehrabla si husté hnedé vlasy a z modrých očí jej šľahali blesky. Za normálnych okolností to boli krásne modré oči a jamky v lícach. Rada

sa smiala a možno aj preto sa do Matúša na začiatku zaľúbila. Vedel byť vtipný a nech mala akúkoľvek depku, vždy vedel, ako rozohnať mračná v jej hlave. Vedel jej dať pocítiť, že je výnimočná. Bol vtedy presne tým človekom, ktorého potrebovala. Ale po čase sa ten veselý chlapec niekam stratil. Už to bolo samé: Nemal som signál. Alebo: Kamarát ma potreboval. Alebo jeho najobľúbenejšie: Tak čo mám robiť, keď ty so mnou nechceš ísť? Samozrejme, že nie. Nech sa totiž chystal kamkoľvek, znamenalo to aj, že sa tam bude piť. A s človekom, ktorý sa z neho stal, keď si vypil, si naozaj nemala čo povedať. Niečo jej ale na tom celom nehralo. Nevedela síce, čo presne, ale cítila, že sa jej vzdáva a najhoršie bolo, že nech sa snažila ako chcela, akoby sa tomu nedalo zabrániť. Jeho kamaráti a záujmy sa stali dôležitejšími než jeho priateľka.

Ľahla si na bielu posteľ a zapla notebook, aby jej novinky na Facebooku odviekli myšlienky inam. Celá spálňa aj zvyšok bytu boli ladené do bielo-krémova, s kopou svetielok a led lampičiek. Chvíľu si len tak písala s kamarátkou, ktorej sa zasa raz postťažovala na Matúša a potom si povedala, že radšej vybehne k Adamovi dohodnúť sa na detailoch ohľadom jeho svadby. O mesiac sa mal jej veľký brat ženiť a Via mu šla za svedka. Väčšine ľudí to pripadalo ako samozrejmosť, ale ona si to veľmi vážila, pretože s bratom mali veľmi blízky vzťah už od malička. Bol to on, kto ju nútil chodiť domov včas, kto ju skúšal do školy, kto sa jej vždy zastal, keď sa jej spolužiaci smiali kvôli rodičom. Vždy pri nej stál, vždy sa na seba mohli spoľahnúť. Teda, kým neodišiel na tri roky do Ameriky. Boli to ozaj ťažké tri roky a o to viac si ho vážila, keď sa vrátil. Keď spravila vodičák, ako prvému volala jemu. Keď požiadal priateľku o ruku a ona súhlasila, ako prvej volal jej. A teraz bude stáť po jeho boku v najdôležitejšom dni jeho života a bude hrdá. Na neho, že sa z neho stal takýto úžasný človek. Na seba, že tu stojí ako plnohodnotná ľudská bytosť. Na nich oboch, že to zvládli, že vydržali a dobojovali to až sem. Možno bude aspoň jeho život už konečne normálny.

Vypla prehliadač. Na pozadí svietila spoločná fotka s Matúšom. Povedala si, že bude lepšie, ak prvé, čo po otvorení notebooku uvidí, bude

domovská stránka. Spustila teda vyhľadávač, obula si biele botasky, obliekla čiernu koženku, vzala kľúče a odišla.

Vo vyhľadávači sa objavilo: DOKEDY? Via si ho nevšimla, pretože práve zatvárala vchodové dvere.

Slovo sa po chvíli písmenko po písmenku vymazalo.

Kapitola 2

Pokúšal sa jej dovolať každých pätnásť minút už štyri hodiny, ale nezdvíhala mu. Musí jej to vysvetliť!

Musí mu to odpustiť!

Že jej tie fotky a konverzácie ešte nikto neposlal, na to sa spoliehať nedalo, také šťastie on nemal. Musí mu dať ešte jednu poslednú šancu, aby jej dokázal, že sa zmení. To s Alicou bol omyl... no dobre, síce opakujúci sa omyl, ale nič k nej necítil. Vedela fajčiť ako profesionálka, to bolo všetko. Ved' on je predsa chlap. Keď po ňom Alica vyštartovala prvýkrát, bol opitý a Via spala ako zabitá, aj s tým jej dokonalým bračekom, ktorý mu tak neskutočne liezol na nervy. Vtedy mu vlastne aj ona liezla na nervy a potreboval niekoho, kto mu dá pocítiť, že je dôležitý, chcený. Alica mu vtedy dala poriadne pocítiť, aký je chcený a keď mu vyzliekla nohavice, nesústredil sa už ani na Viu, ani na Adama, len na Alicinho vytetovaného draka na krku. No keď sa zobudil, prišlo mu ľúto, že to Vii urobil. Ona by mu nebola neverná nikdy. Potichu sa vysúkal z postele, po špičkách si pozbieral veci z izby v chatke a snažil sa vypariť sa, kým sa Alica nezobudí. Už-už otváral dvere, keď za chrptom začul slová, z ktorých mu prešiel mráz po chrbte. „Nemysli si, že keď sa odtiaľto akože potichu vypariš, tak budem aj ja potichu pred Viou.“

Nemal na výber. No dobre, možno Alici nemusel volať zakaždým, keď si vypil, ale Via s ním vtedy vôbec nechcela spať! Keď sa tak nad tým zamyslel, bola to vlastne aj jej vina, že ju začal podvádzať. A prečo nezdvíha ten prekliaty telefón? Ved' on to už chce ukončiť. Do riti aj

s hekermi, čo ti random heknú telefón a potom ťa vydierajú, že to zverejnia. Hoci tento heker bol asi ešte aj prepnutý, lebo ani len nesformuloval, čo chce!

Dnes ráno bolo všetko v pohode. Zobudil sa, dal si kávu, prihlásil sa do mailu a z čudnej adresy mu prišli všetky správy medzi ním a Alicou a ešte aj fotky, ktoré už dávno zmazal!! A v texte len: Si skončil! Keď mu všetko došlo a potvrdil si, že si z neho žiadny kamarát nerobí srandu, snažil sa zavolať Vii, aby to počula od neho, ale keďže mu už tak dlho nezdvíha, určite to už vie. A on je v riti.

Nie, nie, nie... všetko sa dá zachrániť, všetko bude v pohode, už mu odpustila aj horšie veci. Proste jej povie, že už bude patriť len jej a trebárs ju vezme aj niekam na výlet, hoci do Paríža.

Po piatom zazvonení spadol do odkazovej schránky: Ahojky, tu je Via, asi nemám teraz čas, tak mi nechaj odkaz.

„Miláčik, zlatko, láska, prosím ťa, vypočuj si ma! Musíme sa porozprávať. Musíš si ma vypočuť! Ja ti to vysvetlím. Kde si? Prídem za tebou...“

Spojenie prerušené.

Matúš zastal zarazene vo dverách. Neodvážil sa ani pohnúť. Povedať slovo. Čo i len sa nadýchnuť. Jediné, na čo sa bol schopný sústrediť, bola hlavneň odistenej pištole pripravenej pri jedinej chybe vystreliť. Človek držiaci zbraň ale na žiadnu chybu nečakal. Nestihol ani len ten nádych.

Hlavou mu neprebehol celý život, ako sa to zvykne hovoriť. Skôr to bolo, akoby sa čas zastavil. Gulka mu preletela mozgom nehlučne a rýchlo. Pocítil len silný tlak a potom nič.

Celkom milosrdná smrť.

Via na konci odkazu ostala civieť na telefón s otvorenými ústami. Čo preboha zas vyparatil, že sa jej takto ospravedľuje? No, musel to byť riadny prešľap, keď jej volal pätnásťkrát. Už si normálne predstavovala, ako jej kradne kreditku a celú jej výplatu pchá do automatu. Alebo ju prepíja s kamarátmi. Alebo s kamarátkami. Neraz jej už napadlo, či ju niekedy nepodviedol, ale hneď tú myšlienku zavrhla. Možno nie je ideálny, ale verný áno. Teraz však nemala čas zaoberať sa svojím strokotávajúcim vzťahom. Mala toho na hlave toľko, že zabúdala jesť. Musí zavolať Kaji a dohodnúť si s ňou obed. Trochu optimistických drístov by jej teraz naozaj padlo vhod.

Rage odchádzala z miesta činu rýchlym krokom. Miesto činu, pousmiala sa. Nuž, je to miesto, aj sa tam čin stal, to je fakt. Zúrivosť ju už opúšťala a pomaly sa jej začal uvoľňovať zovretý hrudník. To sa jej stávalo často. Spomalila, vytiahla z ruksaku vlhčené utierky a zotrela si krv z tváre a rúk. Ešteže je celá v čiernom a s kapučňou, aspoň nevzbudzuje pozornosť.

Keď míňala pouličnú kameru pred obchodom, rozšumela jej obraz skôr než doňho vošla a podržala to, kým z neho úplne nevyšla. To robila bežne. Nemôže si dovoliť, aby ju dostali na základe blbej zabudnutej kamery. Utierky vložila späť do vaku vedľa pištole, ktorá sa jej zdala akási teplá. Skúšala zanalyzovať, ako sa vlastne cíti. Ešte nikdy nikoho nezastrelila. No ale Viu ešte nikdy nikto nepodvádza, takže nemohla vedieť, ako na to zareaguje.

Ochrániť Viu, na tom záležalo. Ako, Matúš musel už ísť, to je fakt. Už ju sral dlho. Sralo ju, ako Vii v kuse bral love. Akože, nie že by bol problém tie love za hodinku splášiť späť, ale išlo o princíp. A Via ju tiež srala. Namiesto toho, aby sa na tú jeho sprostú hlavu konečne vybodla, si myslala, že jej love vrátil a nechala to tak.

Akože, love sú jedna vec... love boli aj budú... Rage s nimi nemala problém. Mala bratranca, ktorý v kuse kradol love svojej mame, aj babke, aj Rage, aj vlastne každému, ale ináč to bol dobrý chlapec. Len mal nákladný život a nechcelo sa mu chodiť do roboty. A keď si aj nejakú našiel, tak sa mu o chvíľu strašne zhnusila a fakt si peniaze radšej zohnal hocako inak, len aby nemusel chodiť do práce. Aj to Rage chápala. Práca... fakt posledný zúfalý pokus, ako prísť k peniazom.

Takže peniaze ju nesrali. Čo ju sralo, bolo, ako sa Matúš rozpil. To Via fakt v živote po jej detstve nepotrebovala a Matúš nebol jeden z tých zlatých rozčítaných prítulných typov, keď pil. Bol to hulvát a hľadal bitky. Ale akceptovala mu všetko... kým sa mu nepozrela do Messengera. Bola to rutinná prehliadka. Rage si zvykla random čakať všetkých ľudí vo Viinom okolí. Ani nečakala, že niečo zaujímavé nájde, s nikým cudzím si nepísal... keď tu vidí... správy medzi Matúšom a Alicou. Z čistej zvedavosti chcela vidieť, čo si už len oni dvaja majú povedať. A čo tam nevidí? Oni sa stretávajú... a jebú!.. akoby sa nechumelilo... Žalúdočné kyseliny jej stúpili do krku a rozbolela ju hlava. A tie fotky... normálne si to ešte aj dokumentujú a myslia si, že keď to vymažú, tak to zmizne... ako keby niekedy niečo odniekiaľ naozaj zmizlo... tobôž z Facebooku a pripojených appiek... Čím viac čítala a recoverovala

„zmazané“ súbory, tým viac jej stúpala krv do hlavy a videla červeno. Hrud' sa jej zvierala a z hrdla začalo stúpať niečo ako vrčanie. V tej chvíli veľmi neuvažovala. Napísala mu z jednej zabezpečenej mailovej adresy, že skončil a nakontaktovala sa na slovenskom dark webe na nejakého nímanda, čo jej vedel zriešiť zbraň. Platila bitcoinmi. Milovala 21. storočie.

Rozšumela ďalšiu kameru, ktorú míňala a zabočila medzi sklady pri železničnom priecestí. Zakrvavené utierky aj bundu spálila. Pištoľ si ale nechala. Zvláštny pocit, držať v ruke niečo, čo len tak vezme život. Tú spaľovať ani vyhadzovať nebude. Ved' ju stála v bitcoinoch nejakých osemsto eur.

Nasadla do autobusu, lístok si nekupovala z princípu. Ved' keby došli revízori, tak si nejaký stiahne z aktuálne platných zo servera dopravného podniku, takže žiadny skutočný risk to nebol. Jedine, že by im akurát vtedy padol server, ha! To by bol aspoň trochu adrenalín. Hoci... potrebovala práve teraz, s vražednou zbraňou vo vaku, viac adrenalínu? Pokrčila ramenami a zadívala sa z okna.

Naozaj sa už cítila oveľa lepšie.

Kapitola 3

Via mala kľúče pripravené, ale pootvorené dvere ju zneistili. Matúš dvere nikdy nenechával otvorené, ani keď len vychádzal na chodbu. Na oknách mal zlé tesnenie, takže privieral dvere úplne automaticky. Via ich potlačila, ale po niekoľkých centimetroch sa od niečoho mäkkého odrazili späť. Prebehol jej mráz po chrbte, zvrátila obočie a so zlou predtuchou ich potlačila silnejšie. Vytvorila sa úzka škára, tak sa cez ňu pretlačila dovnútra. V momente, keď sa jej to podarilo, to hneď aj oľutovala. Oľutovala, že ráno vôbec vstala z postele a že sem šla... Oľutovala deň, keď sa zoznámili, aj deň, keď mu dala kľúč od svojho bytu a on jej od svojho. V tej chvíli toho oľutovala veľa, ale čas sa vrátiť nedá, takže ten obraz, ktorý sa jej naskytol, už nikdy z hlavy nedostane. Nebolo to prvýkrát, čo videla mŕtveho človeka. Dokonca to nebolo ani po prvý raz, čo našla mŕtvolu milovanej osoby... no vo filmoch vám prestrelenú hlavu nikdy naozaj nepriblížia. V telke nikdy neobsiahnete ani stotinu hrôzy, akú pocítite, keď sa vám na podrážku prilepí kus mozgovej hmoty človeka, pre ktorého ste žili.

Krv.

Strach.

Šok.

Keď sa Vii konečne podarilo odtlačiť dvere natoľko, aby mohla vojsť dovnútra a pozrela sa, čo dverám bránilo, napočudovanie nevykrikla. Oprela sa o stenu a prikryla si rukou ústa. Nemohla sa pohnúť, nemohla dýchať, nemohla myslieť. A nedokázala od Matúša odtrhnúť oči. Vlastne ani nie od Matúša. To nemohol byť on. Len niečo krvavé, čo malo na sebe jeho odev. Nekonečnú minútu tam len stála a dívala sa. Potom jej napadlo, že by mala asi niekomu zavolať. Len komu, preboha?!

Roztrasenými rukami vytiahla telefón, ktorý jej hneď spadol do kaluže krvi. Zdvihla ho a vytočila 158. Ani sa nepamätala, čo vlastne dispečerke povedala, vybehla z bytu a na chodbe si sadla na zem. Z dverí oproti vyšla susedka a keď ju zbadala s odtlačkom krvi na tvári, ktorý jej zanechal telefón, vykrikla. To Vii konečne zrušilo pískanie v ušiach a prebrala sa zo šoku. Opäť vytiahla telefón a až teraz si všimla, že je celý od krvi. Utrela najväčšiu vrstvu o stehno a zavolala Adamovi.

„Noo? Čo si zabudla?“

„Adam... Matúš... Matúš je...“ Nedokončila a len sa rozplakala.

„Via, čo sa stalo? Viuš, čo je, moja, čo sa stalo, čo ti ten chuj zase urobil? Ja už mu fakt rozmlátim gebuľu. Via, neplač, čo sa stalo, kde si?“

„Som pred jeho bytom, nedali sa otvoriť dvere... Adam, pod' rýchlo sem. Ja... asi je mŕvy, všade je krv... Adam, pod' rýchlo!“

„Čo?!! Kde je krv? Idem, čakaj, nič nerob, neskladaj telefón, hovor so mnou celú cestu! Už idem!“ Bleskovo zobral kľúče od auta, tresol za sebou dverami a zletel dole schodami, celú cestu drmoliac do telefónu

utišujúce slová. Nasadol do auta, naštartoval a opýtal sa: „Kde si teraz? Si v byte, pri... ňom...?“

„Nie, som na chodbe.“

„Dobre, dobre, tak poď pred blok a ja s tebou počkám na policajtov, vrela si, že si ich už volala?“

„Adam, musím končiť, už sú tu.“ A zložila. Zvyšok si uvedomovala len ako v hme. Policajti, záchranári, policajný technik ju fotí, zakrvavené stehno, telefón aj tvár, zblízka, z diaľky, ktosi ju vedie pred blok, čakanie na súdneho lekára... Telo na nosidlách zakryté čiernou plachtou ani nevidela.

„Vy ste našli telo?“ spýtala sa policajtká Vie. Bol to taký ten typ nízkej zavalitej ženy s hrubým hlasom, ktorá keď zachytí aroganciu, zruší ňa ako žiadosť o byt. Mala v sebe akýsi americký drive, napriek tomu, že to bolo Slovenka ako repa.

„Áno, ja.“

„Meno?!“

„Viktória Jaklovská.“

„Vzťah k obeti?“

„Priateľka, ale to som už všetko vrela.“

„Slečna Jaklovská, potrebujete zdravotníka, alebo ste schopná podať výpoveď?“

Zažmurkala a pokúsila sa zanalyzovať svoj stav. Zvlášte bolo, že fyzicky sa cítila dobre. Kým mala vedľa seba brata, tak mala dokonca pocit, že dnes hádam ani na psychiatrii neskončí. „Myslím, že môžem.“

„Dobre, pôjdete s nami na oddelenie.“

„Čože? Teraz? To si musíte robiť srandu. Je úplne hotová, práve našla svojho frajera mŕtveho a nedovolila nám odísť, aby sa dala trochu dokopy. Nikam ju brat' nebudete. Prídeme zajtra alebo kedy.“

„Vy ste?“ spýtala sa s nervóznou trpezlivosťou policajtká Adama.

„Adam Jaklovský. Viin brat.“

„Pán Jaklovský, ak je vaša sestra schopná vypovedať, predvedieme ju na oddelenie, kým... ehm... povedzme, že má čerstvé spomienky. Ak nie, tak privoláme ďalšiu záchrannú službu, dajú jej utišujúce prostriedky, pôjde na noc na pozorovanie do nemocnice a odtiaľ si ju na vypočúvanie predvedieme. Ale neexistuje variant, v ktorom teraz pôjde domov. Ak chcete, zavolajte si právnik.“

„Ja nepotrebujem právnik, nič som neurobila!“ Pri poslednej hláske Vii preskočil hlas do vzlyku. Tento deň je ako zlý sen, z ktorého sa nedá zobudiť.

„To nechám na vás,“ povedala neznáma policajtká s povytiahnutým obočím.

„Tak jej dovoľte sa aspoň ísť osprchovať a prezliecť!“

„V žiadnom prípade...“ Kývla na dvoch policajtov postávajúcich opodiaľ a tí sa priblížili.

„Fajn, tak idem s vami,“ nedal sa Adam stále držiac Viu okolo ramien.

„Môžete ísť akurát tak za nami,“ kapitulovala policajtká a gestom kolegom naznačila, aby Viu vzali do auta.

Tá vtedy ani len netušila, aký dlhý a hrozný môže deň vlastne byť.

Kapitola 4

Keď mala Via šesť rokov, ešte si veľmi nevedomovala, čo sa u nich deje. Bývali v trojizbovom byte, jej bratia aj Via chodili do školy. Rodičia nechodili nikam. Väčšinou boli doma. Pre Viu to bol normálny stav vecí. Vedela, že rodičia spolužiakov chodia do nejakej práce, ale zatiaľ to neriešila.

Keď boli triezvi, bolo to fajn. Normálna rodina, chodili na opekačky, na kúpalisko. Vii sa zdalo srandovné, že rodičia nechceli platiť vstupné aj za deti a tak ich vyzliekli za rohom do plaviek, poliali im hlavy vodou z fľašky, kúpili zmrzlinu a deti proste prešli, lebo predavači vstupeniek si mysleli, že už boli vo vnútri, len si vybehli po zmrzlinu. Na obed potom na kúpalisku jedli vyprážené kurča s chlebom z domu a rodičia pili pivo, alebo si so sebou zobrali vodku. Zapíjali vodou. Čo iné by im bolo treba?

Jedného dňa sa Via hrala v izbe. Robila to viac-menej vždy, keď rodičia pili. Bratia už boli veľkí a mohli sa z domu vypariť, ale ona ešte von bez sprievodu nemohla a tak trávila dni sama v detskej izbe plnej prachu a cigaretového dymu, pretože sa fajčilo v celom byte. Mama išla kúpiť ďalšiu fľašu a otec medzitým zaspal v kresle. Via prešla z izby do obývačky. Z otca videla len vršok hlavy, ale mal ju čudne naklonenú a tak v zlej predtuche pristúpila ku kreslu. Nechrápal, len spal, ale keď už bola pri ňom a sama sa nudila a mama aj tak nebola doma, tak jej napadlo, že otca zobudí, nech sa s ňou pohrá. Potriasla mu ramenom. „Oci?“ Nič. Potriasla silnejšie. „Vstávaj!“ Nič. A tak ho chytila za ruku

a potiahla ešte silnejšie. Otec zobudil a bez toho, aby na ňu zaostрил, zaťal päť a naslepo so zavrčaním trafil.

Trafil!

Via uvidela len záblesk a cítila hroznú bolesť v ľavom oku. Rozplakala sa a rozkričala. Ani nie od bolesti, ale skôr z pocitu krivdy. Bolelo ju srdce, nechápala, prečo ju otec tak strašne udrel.

Vtedy otec na ňu zaostрил a skríkol: „Čo ma budíš, do piči, nevidíš, že spím?!! Som ťa mohol zabiť, bazmeg!“ Slina mu odletela od úst a zaškripal zubami. „A prestaň revať, lebo ešte len budeš mať prečo!“

V tej chvíli mu verila.

Verila mu, že ak okamžite neprestane, tak ju zbije ešte viac.

Skrivila tvár od bolesti a zastavila vzlyk v hrdle. Cúvla od neho, s boľavým srdiečkom aj okom. Ďalej z jeho dosahu. Do samoty detskej izby. Nebol to prvý výprask. Ani posledný. A otec nebol jediný, kto na ňu kedy zodvihol ruku. Jej prostredný brat Braňo bol horší.

Sedela na zemi v detskej izbe a ešte dlho plakala. Ale potichu, to sa už naučila. Naučila sa plakať bez zvuku, len s horúcim závažím v hrudi. Sadla si do tureckého sedu a začala sa hojdať dopredu a dozadu, chladiac si horúce oko studenou rúčkou. Hojdanie pomáhalo.

Na druhý deň sa jej učiteľka s hrôzou spýtala, čo sa jej stalo, kto ju udrel. Povedala, že to bol jej brat Braňo. Samozrejme, na otca to nepovedala. Zavreli by ho do väzenia a ona by skončila v detskom domove. Počula, že v detskom domove by jej ostatné dievčatá dorezali tvár žiletkami, pretože je pekná. Tak to povedala na brata. Aj tak ju stále mlátil, aj bez dôvodu, aj keď ho počúvala. Riaditeľka si zavolala Braňa do riaditeľne a dala mu pokarhanie. Bol na ňu našťvaný, ale nie až tak veľmi. Chápal, že to na